

Pāri ledājiem uz virsotnēm

2019. gada vasarā sešu cilvēku komanda (Ivo Smiltnieks, Inese Pučeka, Atis Šteinbergs, Julianna Usvaiska, Aleksejs Ļeļašenko un Aleksejs Moskaļenko) ar instruktoru Oļegu Mirošņikovu sasniedza vairākas virsotnes Bezengijas ielejā. Ivo Smiltnieks, Atis Šteinbers, Oļegs Mirošņikovs un Inese Pučeka veica arī Urāla virsotņu traversu (4B).

29. jūlija rītā, saule lēnām cēlās virs horizonta un mūsu grupu sagaidīja nepatīkams pārsteigums - vairākas mūsu somas bija palikušas Šeremetjevas lidostā, bet mēs atradāmies vairāk nekā tūkstoš kilometrus uz Dienvidiem - Mineralnye Vody lidostā. Šīs vietas darbiniece mierināja, ka šādi misēkļi notiekot katru dienu, kundze garlaikotā tonī diktēja kā nokārtot formalitātes, lai somas atceļotu pie mums. Kas vēl todien varēja noiet greizi? Naļčikas tirgū notika spodrības, jeb sanitārā diena! Tieši tad, kad mums nepieciešams iegādāties konservus, auzu pārslas, maizi, cepumus, tēju, lai 16 dienas pavadītu kaut kur Bezengijas akmeņos. Vienīgajā vietā, kur milzu ķeselēm iepirkt ēdienu, bija ciet. Par laimi otrpus ielai bija kaut kas līdzīgs mazajam tirgum, kur atradām tieši 3 konservu kārbas un varengardus ķiršu ievārījuma pīrāgus. Ar somām piekrautā apvidus auto mērojām vairāku stundu ilgu bezceļu uz Kaukāza kalnu ieleju. Robežkontroles procedūra un tur jau tālumā bija saskatāmas baltās kalnu galotnes.

Nonācām vienā no labiekārtotākajām alpīnistu nometnēm kādā vien esam bijuši - veļas mazgāšanas telpa, dušas, milzīga ēdnīca, pārtikas veikals, vairāki ekipējuma veikali, kafejnīcas, inventāra nomas punkts un pat internets!

Pirmās dienas aklimatizācijas gājienu mazliet virs diviem tūkstošiem veicām apģērbušies drēbēs, kas nu kuram bija iekrāmētas rokas bagāžas somās. Mācība visiem - zābaki, lielie smagie kalnu zābaki vienmēr ir jāņem rokas bagāžā. To nu gan bijām izdarījuši!

Lidostas omulīgās dāmas prognozes bija nekļūdīgas, nākamajā dienā tikām pie savas nomaldījušās bagāžas. Pirms ambiciozajiem plāniem atkārtojām pamatprasmes uz ledāja un klintīm. Pirmais mūsu sarakstā bija Gidan Tay 2A lai nonāktu līdz nakšņošanas vietai mērojām visai stāvu ceļu pa šaurām taciņām teju piecu stundu garumā ar vismaz 20 kg iedzīves mugursomās.

Agrā rītā devāmies uz Gidan Tay, pa Dienvidu kori, uz Bezengijas Ziemeļu sienas dārdēdamas bruka sniega lavīnas, bet kopumā laika apstākļus labākus nevarēja vēlēties, no Gidan Tay (4184 m virs jūras līmeņa) redzams pat Elbruss.

Nākamais sarakstā bija mazais Ukju (4306) pa Dienvidu ribu, maršruts 3B, ja neskaita ripojošu akmeni ķiveres lielumā, kam ceļā trāpījās vismaz 2 mūsu grupas dalībnieki, tad gājiens uz virsotni bija traki vējains, bet vienkāršs.

Pēc šīm virsotnēm nācās iet lejā uz alpīnistu nometni papildināt pārtikas krājumus, izmazgāt veļu, aizsūtīt ziņu mājiniekiem, ka viss ir kārtībā un lēnām gatavoties šīs sezonas nopietnākajiem izaicinājumiem. Gatavojāties pavadīt teju nedēļu nakšņojot uz ledāja morēnas.

Otrajā piegājienā pirmais izaicinājums - Ukju (4334) pa maršrutu 4A. Sākām agri, aiz muguras palika rīta gaismas apspīdēts Urāls... Pusceļā skaidrās debesis nomainīja necaurredzami mākoņi un nokrišņi, kas krietni apgrūtināja ceļu līdz virsotnei, klintis kļuva slapjas, dažās stacijās

iestrēgām uz ilgu laiku gaidot grupas biedrus, kas pienes inventāru. Šķiet, ka ejot uz šo virsotni visgrūtāk pārvarāmie bija laikapstākļi. Pēc veiksmīgas kalna galotnes sasniegšanas un atpūtas dienas, bija pienācis laiks pirmajam īstajam ledājam. Dalījām inventāru, asinājām dzelkšņus, lasījām maršrutu un ar bažām raudzījāmies uz stāvo Ukju ledus sienu teju pus kilometra augstumā. Citas grupas no saviem maršrutiem atgriezās nakts vidū, arī mēs bažījāmies par laiku, ko pavadīsim maršrutā, vai spāpēsīm atgriezties, lai bez atpūtas dienas ķertos klāt virsotņu traversam?! 4:00 no rīta izgājām 4A maršrutā uz Urāla Austrumu virsotni (4273). Lai gan darbs ritēja teju kā pulksteņa mehānisms lejā nonācām reizē ar saulrietu, kas nozīmēja, ka septiņu cilvēku grupa bez nakšņošanas, traversu vienā dienā nespēs veikt. Nolēmām, ka pēdējam pārbaudījumam pretī stāsies tikai četri kalnu draugi - Atis Šteinbergs, Ivo Smiltnieks, Inese Pučeka un Oļegs Mirošņikovs.

3:00 naktī pieres lukturīšu gaismā devāmies uz Urāla ledāju, lai pārietu abas Urāla kalna virsotnes un lejā nonāktu pa iepriekšējā dienā iepazīto Ukju ledāju. Maršruts 4B, tajā pavadījām 17 stundas, ar dažiem nervus kutinošiem momentiem un nelielu šaubu devu par to, vai tiešām tas mums ir pa spēkam noslēdzās 2019. gada vasaras ambiciozākais piedzīvojums. Tas bija mums pa spēkam.

Autore: Inese Pučeka